

Neus Flores Simonet
IES Ramón Llull (Mallorca)
ISLAS BALEARES

Avui torna a ser dissabte. La llum de la tarda entra pel gran finestral de l'habitació.

-Padrina, seu a la cadira davant del mirall, que et pentinaré.

-Pots encendre la televisió si vols.

- Preferesc escoltar música de la ràdio i així t'explic tot el que m'ha passat aquesta setmana.

Els seus cabells són llargs, blancs com la neu, suaus. Sempre m'ha agradat tocar-los. Quan era petita i em quedava a dormir a casa seva, ella enviava al meu padrí a l'habitació del costat, per a que jo ocupés el seu lloc al llit. Quan s'adormia, les meves mans jugaven amb els seus cabells imaginant històries que acabaven fent-me dormir a mi també.

-Gira el cap una mica cap a la finestra, que et pentinaré aquest costat.

-Fa una tarda molt bonica.

- Sí, és preciosa.

-Aviat serà fosc, te n'aniràs?

-No, em quedaré fins que arribin els pares.

El sol s'amaga entre les muntanyes com aquella vegada que, asseguda davant la sorra, contemplava una de les postes de sol més maques i més tristes de la meva vida. La meva padrina seia al meu costat, mirava fixament les gotes que queien dels meus ulls sense dir res. Jo vaig baixar la mirada. Llavors, ella se'm va acostar i em va dir:

-Si una posta de sol no produeix cap impressió o sensació és perquè la persona que la mira té l'ànima buida.

La vaig abraçar i vaig dibuixar un somriure, hi érem soles a la platja, sota la llum i colors del cel. Aquell dia que havia estat tan dolent, va acabar de la millor manera possible.

-Què soparàs avui?

-No ho sé, padrina. Segurament els pares m'hauran preparat alguna cosa — dic sense aturar de pentinar-la.

-Segur que estarà molt bona.

-No tant com els teus macarrons.

I és que el millor plat que he tastat mai han estat els macarrons de la meva padrina. Abans, cada dilluns anava a dinar a casa seva. Jo tornava cansada de l'escola, però aquell plat de

macarrons sempre m'alegrava el dia. Els dinars del dilluns eren els millors. Els meus padrins sempre contaven històries. Tots rèiem. "Tinc la riquesa de no voler ser ric" deia el meu padrí, tot i que les idees i la imaginació d'aquells contes tan màgics eren de la meva padrina. "Quan sigui gran vull ser com vosaltres, vull tenir el poder de contar històries" deia jo il·lusionada.

-Puja la ràdio, m'agrada aquesta cançó.

-Ara vaig.

S'escolta: "No quiero estrella grande, no quiero ver la aurora, quiero mirar tus ojos del color de la Coca-Cola. Sabes que soñaré...".

La meva padrina canta i jo m'afegesc. Sota el ritme de la mateixa cançó "Por la boca vive el pez" de Fito y Fitipaldis, fa uns anys ella m'ensenyava a ballar. Passàvem tota la tarda juntes escoltant la música d'aquell grup que era el seu preferit. Era molt divertit.

La cançó està arribant al seu fi. Les dues ens miram i somreim, però amb la darrera nota de la cançó es borra el somriure de la meva padrina.

- Idò... qui m'has dit que eres?

Fa tres anys que la meva padrina pateix Alzheimer i diria que ja no se'n recorda de mi, excepte quan alguna vegada dibuixa el seu somris dolç de sempre.

-Neus, padrina, sóc na Neus.